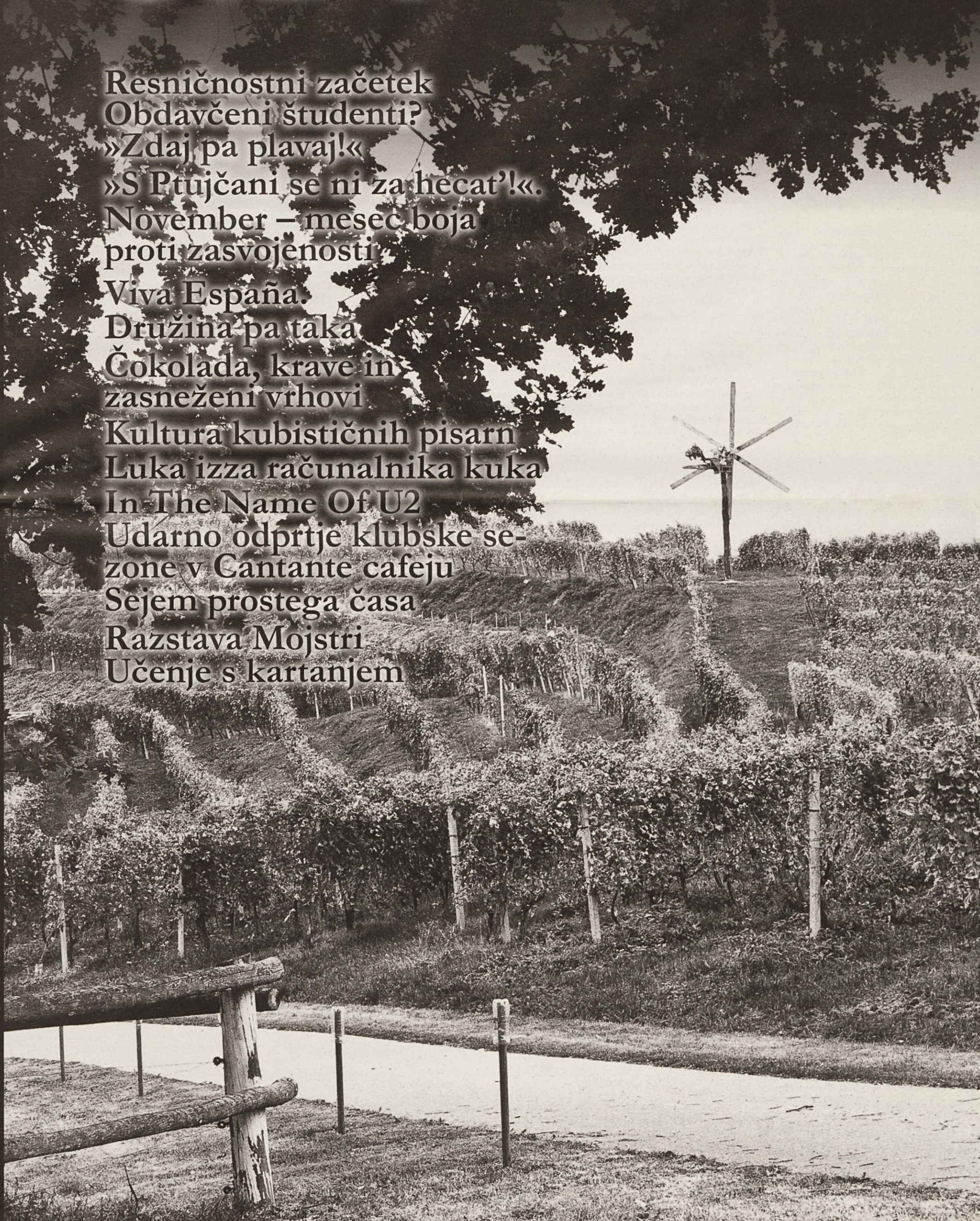

CiDo

Resničnostni začetek
Obdavčeni študenti?
»Zdaj pa plavaj!«
»S Ptujčani se ni za hecat'!«.
November – mesec boja
proti zasvojenosti
Viva España.
Družina pa taka
Čokolada, krave in
zasneženi vrhovi
Kultura kubističnih pisarn
Luka izza računalnika kuka
In The Name Of U2
Udarno odprtje klubske se-
zone v Cantante cafeju
Sejem prostega časa
Razstava Mojstri
Učenje s kartanjem

Dragi cidobralke in cidobralci!

Krepko smo že zakorakali v novo šolsko in študijsko leto, kar pomeni, da se je iz poletnega spanja spet prebudil tudi Cidopis – svež in ponovno poln mladostne energije pa tudi bogatejši za nekaj novih članov uredništva. In če je Cidopis poleti spal, so bili njegovi ustvarjalci še kako budni in vsak po svoje uživali poletje. Tako »za lušte« po teh lagodnih mesecih so nekateri svoje »vroče« dogodivščine delili tudi z vami. Sicer pa boste lahko v oktobrskem časopisu našli še marsikaj zanimivega. Dora Lenart vas bo povabila v Švico, v Sceni bomo obujali spomine na koncert U2 in izvedeli tudi, kaj se je dogajalo na Ptuju. Zagotovo boste z zanimanjem prebrali dve novi kolumni, lahko bi jima rekli kar španska in avstrijska, navdušenih popotnic Žive in Dore. Naša stara članica Maruška bo za vas še posebno umno razglabljala v Umni kolumni in vas seznanjala s knjižnimi novostmi v rubriki Beri, beri ... Seveda ne smemo pozabiti na našega najmlajšega člana Luko, strokovnjaka za računalništvo in ljubitelja filmov. Uroš, ki zna vihteti pero na prav poseben način, tokrat znova obdeluje eno izmed študentskih problematik, medtem ko se je nova članica Donna lotila pisanja o drogah med mladimi na Ptuju. K slednjemu je dodala tudi zanimivo anketo mladih Ptujčanov – Ptujketo. Tukaj je še Zarečeno – intervju z mladimi in (kot so se opredelili sami) lepim bedom Trembling Madness. Če se vas bodo naši prispevki kakor koli dotaknili ali bi radi v naš e-nabiralnik poslali kakršno koli pismo bralcev za objavo, vas pozivamo, da pišete na naslov: polona.ambrozic@gmail.com!

Lepo jesen vam želim in se beremo spet novembra!

Polona Ambrožič

Moje nepozabno poletje

Uživanje, vročina, potovanja, morje, zabava ... Poletje je zares najljubši letni čas. Letošnje je bilo nekaj posebnega. Junij je bil predvsem miren in na pol prespan. Končno sem si odpočila in pogledala vse televizijske nanizanke za nazaj in naprej. Po napornem šolskem letu pride takšen lenobni oddih še kako prav. V nasprotju z junijem sem se večino julija potepala po tujini. To poletje sem prvič okusila lagodno grško življenje na otoku Kos in za sladico spoznala še turško življenje in kulturo. Hotel, v katerem sem bivala z družino, je bil le del luksuznega kompleksa, za moj okus preveč luksuznega. Bolj kot vsa urejenost

hotelov, draga oprema in tehnologija ter tisoč nepomembnih in neuporabnih stvari, ki so jih premogli, sta me navdušili narava in kultura Grčije. Čeprav je Kos sušen in pust, sem neverjetno uživala ob raziskovanju nedotaknjenih lepot otoka. Morje in narava sta naravnost prečudovita. Središče otoka je v majhnem tipičnem grškem mestu, ki oddaja posebno energijo, še posebno zvečer po polnoči, ko zaživi nočno življenje v klubih. Tam srečaš ljudi najrazličnejših narodnosti, prevladujejo pa Angleži. Nočno življenje se po navadi konča z zajtrkom in takrat že zelo potrebnim spancem. Le šest kilometrov od otoka je turško pristanišče Bodrum. Čeprav Turčija ni v Evropski uniji, se na enodnevni izlet lahko odpravite le z osebno izkaznico. V trenutku, ko prestopiš mejo, se pojavijo majhne ulice, polne stojnic in prodajalcev. Turki so zares vražji trgovci.

Čeprav so izdelki, ki jih prodajajo, bolj ali manj ponarejeni, je le sprehod skozi vrvečo množico nepozaben. Huda vročina (temperatura se je dvignila do 45 stopinj in več) nas je prehitro pregnala iz ulic in prikrajšala za pravo turško kavo. Julij se je končal z enotedenskim oddihom v Ljubljani in lahko rečem, da imajo tudi slovenska mesta magično energijo. Tako je prišel že avgust, ki je bil nabit z zabavami, koncerti in dogodki. Zadnji teden je potekal tudi projekt Ptuj, odprto mesto, znotraj katerega so naše mesto obiskali mladostniki iz pobratenega francoskega San Sirja. Mednarodna izmenjava je bila vsekakor polna zanimivih dogodivščin, na žalost pa se vsaka dobra stvar tudi konča, tako da mi je ostal le spomin na prav posebno poletje.

Donna Erjavec

Poleeeeeetjeee ...

Ob začetku poletja sem potrkala s čevlji in z vlakom odvihrala nazaj na Ptuj. Sem se vrnila v Oz ali sem od tam prišla? Morda niti eno niti drugo, morda sem prišla z dežja pod kap. In vročinski val je v sozvočju brezdelja tvoril vrhunsko kombinacijo možganske kapi, ki mi je ohromila ude in izpila življenjsko energijo, da sem tri mesece vzdrževala linijo horizontale na kavču dnevne sobe stalnega prebivališča. Intermezzo maestra, ki skozi zrak nosi solne kristale Jadranskega morja, je prekinil monotonijo štajerskega vsakdana za praviljnih sedem dni, nato pa sem znova pognala korenine v zemljo brez namakalnega sistema. S septembrom so se vetrovi spet obrnili in z vzhodnikom se ob trku čevljev vračam, tokrat z gotovostjo, v Oz, sledim klicu svobode. Somewhere over the rainbow ...

Maruška Samobor Gerl

Foto: Andrej Lamut

Retrospektiva

Retrospektiva – spominsko obnavljanje česa preteklega; retrospektiva pomembnejših dogodkov iz življenja, je med drugim zapisano v Slovarju slovenskega knjižnega jezika (SSKJ). Le malokdo se lahko pohvali s takšnim poletjem, kaj poletjem, kar letom, kot je za mano. Pol leta sem kot Erasmus študentka odkrivala finski ritem. Šest mesecev, izkušnja in ljudje, ki sem jih spoznala, so spremenili moj pogled na svet, življenje in zagotovo tudi mene. Ko smo se srečali, smo bili tujci, potem smo »izmenjali svoja življenja« in postali dobri prijatelji. Vsa potovanja, prigode in zagate so nas povezali. Vez, ki se ne pretrga tako hitro. V nadaljevanju SSKJ sledi: [P]odajanje tega, kar se je zgodilo pred tem, o čemer se pripoveduje, kar se prikazuje. Tudi sama kar nisem morala nehati obujati spominov. Zato sva se z najboljšo prijateljico odpravili na road trip po Španiji in na poti srečali vsa moja nova španska poznanstva, pri njih stanovali

in se ponovno skupaj zabavali. Potovanje je kmalu dobilo dodatek »in Portugalski«, kjer sva v Lizboni obiskali mojega najboljšega Erasmus prijatelja. Ko me danes kdo vpraša, kaj je bilo na potovanju po Španiji najboljši, mu brez pomisleka odgovorim: Portugalski! ☺ Preostanek vročih poletnih dni sem v dobri družbi izkoristila na brvaški obali, malo v Ljubljani in malo doma.

SSKJ navaja: [Kar] je rezultat takega obnavljanja. Ko padeš v ritem potovanja in se ti razširi obzorje, je težko odnehati. Konci so sicer neizogibni, ampak ne nujno slabi. Sledijo jim novi začetki. Od vsakega posameznika je odvisno, kako bo dobro voljo iz poletnih dni prenesel v jesen.

Kaj je moj rezultat? Da že načrtujem novo potovanje, da želim obiskati vse nove prijatelje, da se že veselim ponovnega Erasmus srečanja v Ljubljani, da želim študirati v tujini, da ... Za mano je nepozabno leto. Noro poletje. Pred mano veliko novih norih začetkov.

Živa Rokavec

Delovne počitnice

Letošnje počitnice sem preživel bolj delovno kot prejšnja leta, saj je to od mene zahteval študij. Praktično usposabljanje študentov dodiplomskega študija bolonjskega sistema je sestavni del šolskega načrta in hkrati pogoj za napredovanje v višji letnik. Predvsem pa je zelo pomembno za spoznavanje dela, ki ga bom nekoč opravljal, in pomeni

Priprave na nov način življenja

Letošnje poletje je minilo kot za šalo, čeprav je trajalo nekoliko več kot tri mesece. To ni bilo tipično poletje, saj sem veliko več časa preživela s prijatelji na kavcih, mama bi verjetno pripomnila, da sem celo vse poletje preživela s prijatelji. Ampak to se mi zdi popolnoma razumljivo, saj smo se med maturo še bolj zblizali in ne nazadnje smo bili zadnjič tako

odlično povezavo teoretičnih znanj s prakso. Obvezno prakso sem opravljal v enem izmed zavodov na Ptuju. Ker sem izbral smer študija poslovne finance in bančništvo, sem se v zavodu najprej seznanil z njihovo dejavnostjo in organiziranostjo, nato pa v knjigovodstvu z nalogami s področja financ in računovodstva. Tam sem preživel večji del počitnic in sem si nabral precej izkušenj, ki mi bodo še kako prišle prav v prihodnosti.

Uroš Sitar

zares skupaj. Seveda pa poleti nisem počela samo tega. Trikrat sem šla na obalo, od tega mi je uspelo dvakrat obisk začiniti s potapljanjem, kar je, mimogrede, najboljša stvar na svetu, čeprav sem iz neprevidnosti naredila napako, ki bi me lahko stala sluh. Med poletnimi aktivnostmi moram vsekakor omeniti sproščanje adrenalina in ubijanje strahu v adrenalinskem parku. Potepala sem se tudi po Švici, našla stanovanje v Gradcu in nekako se mi je uspelo privaditi na nov način življenja.

Dora Lenart

Maruška Samobor Gerl

Pogledam poročila, vreme in šport, nato pa mi s povečano jakostjo, ki jo televizija namenja reklamam, v ušesa zarjovijo kokodakanje, mukanje in kravji zvonci, naznanjajoč začetek resničnosti šova. Punce s kitami ob ušesih, fantje v hlačah na naramnice in beli spodnji majici tarnajo o skritih podlih namenih sotekmovalec, o težavnosti zabijanja žeblicev in molži lisk. Tarnajo o nerazumevanju kur, ki bežijo, ko jih poskušajo ujeti, na koncu pa se preizkusijo v boju. Možganski trust zrecitira pratiko in porazi tele, ki ne ve, da seno ni slama. Sledi še naznanilo prihodnje oddaje, v kateri se

preklopim na drug kanal, naletim na popravljanje avtomobilov, na tekmovalje med največjimi vozili na svetu in v gradnji ekstravagantnih domovanj razvajenim Američanom.

Koliko resničnega je v opazovanju brhkih teles, ki se gibljejo po modni stezi in se nastavljajo fotografom, ob tem pa se spopadajo s strahovi iz otroštva in sovraštvom do tekmič? Koliko v gledanju ducata kosov mesa,

Novo šolsko in študijsko leto, nove knjige, novi profesorji, nova pisala ... Nove resničnosti oddaje! S časom, namenjenim trdemu delu in veselju do znanja, prihaja tudi novih sto razlogov za drugačno izrabo prostih trenutkov. In teh sto razlogov se imenuje novih sto resničnosti šovov na številnih televizijskih postajah. Ameriški top model, Kmetija, Big brother, gradnja domov, Povprečni Joe in druga varikini podobna sredstva za pranje možganov, kjer so riti manekenk grozljivo debele in je piiiiip najpogostejši zvok (beseda?).

ki se premika pod 24-urnim nadzorom kamer? Koliko v metanju opazk televizorju, ker je »kreten zabiti« na zaslonu premagal »pravega tipa«? »Zakaj jočeš? Kaj je narobe?« »Oh, smrk, Samantho so izločili, pogledj, kako jo je strlo, revico!« »Ja, v redu, zakaj potem ti jočeš?« »Ja pa če ona joče, če jo je tako žalostno gledati tako žalostno!« Je njena resničnost postala tvoja resničnost? Je sevanje plastične škatle postalo čustvena iritacija, zaradi katere doživljaš namišljeno žalost?

Resničnost, ki se dogaja ob gledanju takšnih oddaj, je natanko to: gledanje oddaj. Ko jo takole vidim, ni nič posebno vznemirjajočega: sedim na kavču, gledam v televizijo, na kateri se premikajo liki, oddajajo določene zvoke in so odeti v razne barve. V tem ni ne žalosti ne

veselja, ni stresa ali radosti – je le motrenje steklene površine, ki oddaja sevanje in zvoke. Ali od življenja, tistega otipljivo resničnega, zares želimo le to? Lik, ki kolovrati po prizorišču in uprizarja malo morje neizvirnih domislic, nismo mi. Ne doživljamo tega, kar doživlja on; doživljamo mehko fotelja in televizijske dražljaje. Kaj je na tem tako žalostnega, da jočemo? Se zaradi mehkega fotelja, kjer mi je udobno, spleča spraviti v jok ali histerično stanje na robu živčnega zloma?

Želite živeti resničnosti šov? Želite resnično živeti? Potem se vprašajte, koliko intenzivno želite doživljati stvari okrog sebe. Koliko pestrosti lahko izkusite z vključevanjem v svet, koliko različnih trenutkov lahko doživite! V nasprotju s sedenjem v fotelju in pogledom, prilepljenim na ravno površino ekrana, kjer doživljate zgolj mehko (le če se tega močno zavedate!), barve in zvoke.

Resnica vas čaka, ne dovolite drugim, da bi jo določali namesto vas. Še manj pa si dovolite toliko naivnosti, da kaj takega dojemate kot samoumevno!

Bum

Obdavčeni študenti?

Študentje smo iz leta v leto večja konkurenca na trgu dela. Delodajalci nas raje zaposlujejo zaradi številnih, predvsem stroškovnih prednosti. Medtem ko je na trgu dela veliko povpraševanje po delu, delodajalci na drugi strani teh ne ponudijo, saj jih zapolnjujejo s študentskim delom.

Uroš Sitar

Dejstvo je najprej to, da imamo v Sloveniji v primerjavi z vso Evropo enega slabših sistemov, ki ureja študentsko delo. Ne le da to ne zagotavlja prav nobene socialne varnosti,

študentje smo prav tako izpostavljeni neplačilom za opravljeno delo, slabši varnosti, ki bi morala biti zagotovljena po vseh normativih. Skratka, ni pravega nadzora nad tem področjem. Na drugi strani pa smo spet študentje tisti, ki

smo za pokrivanje stroškov, kot so študentski domovi in najemnine stanovanj, vedno dražji boni in drugo, pripravljeni sprejeti tudi taka tveganja.

Država želi ravno zato, da bi se študentsko delo nekako konkurenčno bolj približalo trgu dela, dodatno obdavčiti študentsko delo. Dozdajšnji sistem je za študenta nedvoumno pomenil dvorezen meč. Kot študent je bil človek zanimiv za delodajalca, kjer si je nabiral izkušnje in si prislužil prepotrben denar, a kot diplomant kar čez noč postal predraga delovna sila. Kljub številnim polemikam z obeh strani, tako študentov kot rednih iskalcev zaposlitve, se vseeno zdi, da bi bila dodatna obdavčitev ali kak drug ukrep, ki bi obe strani izenačil glede možnosti, dober. Čeprav se nam študentom

danes ta predlog zdi še kako neumen, bomo kot iskalci prve zaposlitve veseli, če bomo lahko imeli enake možnosti, kajti trg dela je neizprosno. Žal smo danes v obdobju, ko izobrazba, izkušnje in dobro prodajanje samega sebe niso več dovolj za delovno mesto, kajti delodajalci še bolj kot na vse to, kar posameznik prinese organizaciji, gledajo na stroške, ki jih imajo z nami.

Enkrat čez Dravo, dvakrat čez Muro: kolumna o študentskem življenju v Gradcu

»Zdaj pa plavaj!«

Po dolгих poletnih počitnicah je prišel oktober. Ulice in terase lokalov na Ptuj in Ljubljane, Maribora in drugih univerzitetnih mest, tudi avstrijskega Gradca.

enega kilometra. Veliko informacij nam posredujejo prek interneta, in če ga v stanovanju ni, kot je za zdaj pri naju z Aleksandro, lahko ta kilometer kaj hitro prehodiš popolnoma brez zveze. Da odpade, so namreč

danes že drugač sporočili tik pred začetkom predavanja. Sicer je pa super. Predavanja, ki sem jih obiskala do danes, so bila res zanimiva, pa tudi profesorji so delovali, kot da so zelo dostopni in prijazni. Predvsem pa so pritegnili kot predavatelji.

Problem so samo ECTS-točke in bolonjski program, ki pa se mu stežka izogneš tako tukaj kot pri nas. Faks dandanes je baje, če citiram profesorico nemškega jezika in kulture, en sam lov za ECTS-točkami. Če jih nimaš dovolj,

imaš velike težave glede napredovanja, če jih imaš preveč (kar je težko), pa ne moreš dihati, saj imaš urnik poln od jutra do večera. A kaj ko je toliko izbirnih predmetov, ki jih človek res noče zamuditi.

Seveda pa se življenje vseeno ne vrti samo okrog faksa. Najino stanovanje je v kampusu in tukaj je kup študentskih lokalov, kjer ves teden potekajo take in drugačne zabave. Sicer ne vem, kako drugim uspe obiskovati vse te žure glede na to, da sem sama po vseh migracijah iz inštituta na inštitut precej utrujena, takisto moja cimra. No, enega nama je ta teden vseeno uspelo ujeti in bila je super odštekana zabava s presenetljivo dobrim didžejem.

Treba pa je seveda tudi priti na Ptuj in nazaj v Gradec. Še septembra sem optimistično trdila, da se bom vozila z avtom, vendar sem po prvi

samostojni vožnji ugotovila, da je to nesmiselno in da je javni prevoz veliko zabavnejši pa tudi cenejši.

Javni prevoz in podobne logistične zagonetke so mi postale zelo všeč. Avtobus številka 63 pelje od univerze do središča mesta pa tudi na glavno železniško postajo Graz Hbf, kjer sem nazadnje dve uri čakala na naslednji vlak; prvi proti Mariboru mi je namreč odpeljal pred nosom. V »zakladnico tisočletij« žal še ni direktne linije, kar je na neki način dobro, saj lahko svoje navdušenje nad javnim prevozom nadaljujem še v Sloveniji.

Biti študent je tako za zdaj odlično in upam, da bo tako ostalo kljub bolonjskemu programu, ECTS-točkam, odpovedanim predavanjem in zaradi utrujenosti zamujenim zabavam. Zdaj se mi pa mudi na latinščino, tako da: *liebe Grüsse aus Graz!*

Dora Lenart

Pa smo študenti. Juhej! Zabave in svoboda pa tudi obilica znanja so že na vidiku. Mnogi me sprašujejo, zakaj sem se odločila za Gradec, in po navadi jim odgovorim, ker mi je bližje, vendar je vseeno tujina, čeravno – priznam – natančno še sama ne vem, zakaj to mesto. V prvi vrsti me je fascinirala univerza oziroma njena glavna stavba, kjer imam na srečo tudi nekaj predavanj. Sicer pa se tako kot preostali študenti selimo po raznih inštitutih, tako lahko v enem dnevu menjamo tri lokacije v polmeru

»S Ptujčani se ni za hecat'!«

Ljubezen do glasbe in piva plus Ptuj je enako tresoča se norost, bi se glasila formula, po kateri je poleti 2007 nastala petčlanska thrash death metal skupina TM ali Trembling Madness. Njenim glasbeno izkušenim in – kot se sami radi pohvalijo – čednim članom, ki so prej igrali v različnih skupinah, se vsekakor obeta uspešna prihodnost.

Donna Erjavec

Kdaj in kako je nastal TM?

Bend je začel nastajati poleti 2007, ko so se združili bobnar Čuft, kitarist Ala (bivši Wastem) in basist Korez (bivši Hellraisers). Jeseni sva se pridružila še Šmigi (prav tako bivši Hellraisers) na drugi kitari ter vokalist Ozy (Nothing over beer, Nukleus, Vulvathrone).

Kako naj si razlagamo ime skupine?

Najprej smo se imenovali Delirium Tremens (po belgijskem pivu), v bistvu pa je to tudi ime bolezni, značilne za alkoholike. Pozneje smo ugotovili, da obstaja že kar nekaj (tudi znanih) bendov z istim imenom in smo se odločili preimenovati. Naš dober kolega google nam je posredoval angleški prevod te bolezni, in ker se je trembling madness dobro slišalo, smo to ime tudi obdržali.

Kako bi opredelili glasbeni stil skupine? Ali imate vsi enake glasbene vplive in vzornike?

Opređeljujemo se kot thrash death metal skupina. Če bi šli še globlje, bi v naši glasbi našli še marsikatero druge vplive. Tudi člani smo med seboj različni, vsakemu ustreza drugačen stil in mislimo, da je prav ta različnost ključna za nastajanje naše glasbe.

Katere so temeljne značilnosti vašega sloga?

Hitri in tehnično dovršeni kitarški rifi, tudi melodični deli, energični bobni in »death grunt« (kruleči vokal). Gre za klasične značilnosti thrash death bendov, vendar se od drugih razlikujemo po tem, da smo lepši (smeh).

Kateri so – poleg lepote – vaši največji dosežki?

Velik dosežek je že to, da se je združila super ekipa. Člani benda se namreč poznamo že leta, vendar smo bili vsi prej v različnih bendih. Drugače je pa dosežek že vsak uspešen koncert, saj smo mlada zasedba. Čeprav smo vsi izkušeni, se na slovenski sceni še bolj ali manj iščemo med uveljavljenimi imeni.

Kaj vam je pri igranju in nastopih najpomembnejše?

V prvi vrsti dati na koncertih od sebe sto dvajset procentov, se zafrkavati in pokazati, da se s Ptujčani ni za hecat'. Skozi glasbo in besedila izražamo svoje nestrinjanje s človeško neumnostjo, prav tako pa sproščamo agresijo, ki jo čutimo ob stvareh, ki se dogajajo okrog nas.

Ali ste je kdaj med nastopom zgodil kakšen zanimiv pripetljaj?

Ti so vedno prisotni: če že mi ne delamo bedarij na odru, jih gotovo kdo od obiskovalcev (smeh). Najznamenitejši pripetljaj se je zgodil lani v Beltincih, ko se je v prvi vrsti pojavil tip z gas masko.

Ali so mediji že pisali o vas, ste morda posneli že kakšen videospot?

Bili smo že na televiziji in v nekaj revijah, imeli tudi nekaj krajših intervjujev, videospota pa za zdaj še nimamo.

Ste dobili že kakšen odziv na pesmi, ki jih imate na myspaceu?

Ljudje pišejo komentarje, za kar smo jim zelo hvaležni. Dokončno pa bomo sprejeli vsako grajo in pohvalo, ko bodo na myspaceu na voljo komadi, ki bodo posneti tako, kot si mi želimo: s čistim zvokom kitar, udarnimi bobni in nerazločnim vokalom (smeh).

Ste na glasbeni poti že naleteli na kakšne ovire?

Glede na to, da smo skupaj zelo močni, za nas ovir ni.

Kakšni so načrti in cilji za prihodnost?

Glavni načrt je odigrati čim več koncertov in posneti kakovosten izdelek, predvsem pa uživati v tem, kar delamo, spiti še več piva in se poročiti z dvajset let mlajšimi ženskami, s katerimi bomo šli pri štiridesetih v penzijo na Ibizo (smeh).

Nam lahko zaupate nekaj datumov za nastope Trembling Madnessa v prihodnosti?

Za večino koncertov se še dogovarjamo, zagotovljen je edino 27. november v Starinovi vasi v Prekmurju, kjer smo za zdaj prvi izmed štirih potrjenih skupin na mini festivalu.

November – mesec boja proti zasvojenosti

November je mesec preprečevanja različnih tipov zasvojenosti. Alkohol in tobak sta dovoljeni drogi polnoletnim, vsekakor pa med dovoljene droge prištevamo tudi lepila, plin, energijske napitke, pomirjevala ... Med nelegalne oziroma nedovoljene droge pa v Sloveniji spadajo marihuana, hašiš, heroin, kokain, LSD, amfetamini, ekstazi in druge.

Donna Erjavec

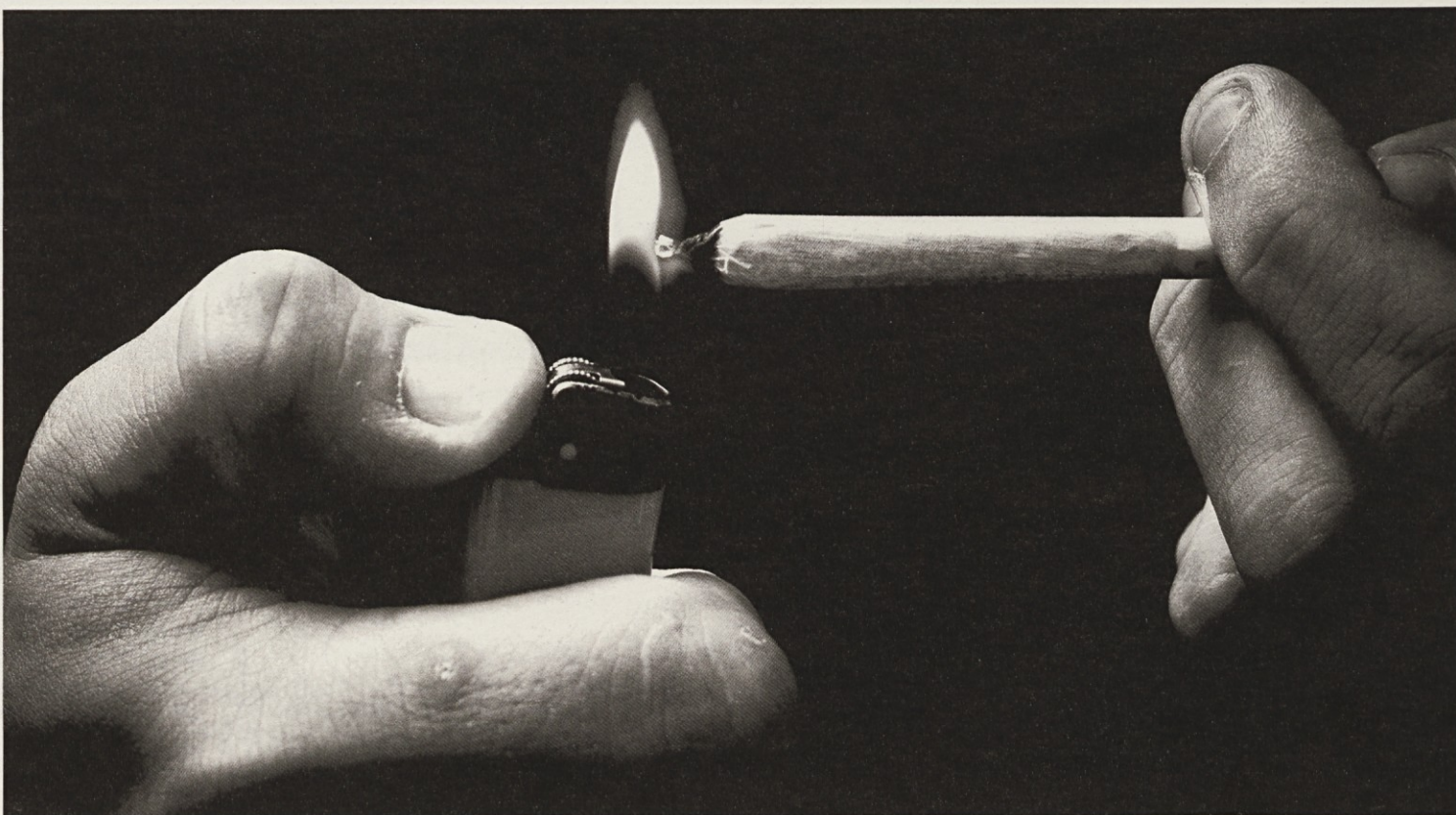
Največji problem na nacionalni ravni je alkohol. Ta ima v Sloveniji tudi največ negativnih posledic, kot so prometne nesreče, nasilje v družini, socialni problemi.

Najbolj razširjena droga – ki jih ljudje redno uporabljajo – so cigarete, vendar število kadilcev med ptujsko mladino po besedah Nevenke Alje Gerl, avtorice knjige Mladi in droge na Ptuj 2009, na srečo upada.

V Sloveniji ni organa, ki bi se sistematično boril proti drogam. Na Ptuj za to skrbi lokalna akcijska skupina – LAS. Predstavniki so iz različnih organizacij – policije, zdravstva, osnovnih šol, vrtca, Centra interesnih dejavnosti Ptuj. V novembru bodo tako v osnovnih in srednjih šolah potekala razna predavanja in delavnice. Center interesnih dejavnosti Ptuj je septembra izdal že omenjeno knjigo Mladi in droge na Ptuj 2009, v kateri so obravnavali, koliko so razširjene droge med mladimi na Ptujskem.

Namen raziskave je bil posneti trenutno stanje in ugotoviti, ali se je vedenje mladih v zvezi z drogami na našem območju kakor koli spremenilo od prve raziskave, opravljene leta 2003; več o ugotovitvah lahko preberete v knjigi.

PTUJKETA: negativne plati protikadilskega zakona
Ker je november mesec boja proti zasvojenosti, smo tudi

tokratno anketo namenili eni izmed oblik zasvojenosti, in sicer kajenju oziroma natančneje protikadilskemu zakonu. Ta naj bi po opažanju policistov poleg

pozitivnih učinkov imel tudi nekatere nezaželene, kot je ta, da so mladi kadilci, ki se morajo zdaj umikati zunaj šolskih poslopij, večja tarča preprodajalcev drog. Kaj o takšnih in drugačnih posledicah zakona meni ptujška mladina, vam bomo predstavili v tokratni Ptujketi.

Erik Emeršič, 19 let, višja šola za gostinstvo in turizem:

Mislím, da je protikadilski zakon prinesel različne pozitivne učinke. Bilo je resnično neprijetno, če je v restavraciji, medtem ko si užival v svojem obroku, kdo kadil in vate pihal dim. Tega zdaj več ni.

Zdi se mi, da mladi zaradi tega zakona niso večja tarča preprodajalcev drog. Edina slabost je ta, da morajo kadilci pozimi hoditi ven na

odločili, ali se bo v lokalu kadilo ali ne. Kadilci so zdaj tako veliko bolj izolirani od družbe in posledično tudi večja tarča preprodajalcev drog, saj je majhna skupina, oddaljena od drugih, vidnejša tarča.

Nejc Benčič, 16 let, Gimnazija Ptuj:

Nekaj pozitivnih učinkov zagotovo je: kajenje v barih in restavracijah na primer moti že nekatere kadilce, kaj šele nekadilce. Mislím pa, da so z nekaterimi stvarmi šli malo predaleč, na primer da se okrog šol ne sme kaditi. Mislím, da kadilci zaradi tega zakona niso nič kaj večja tarča za preprodajalce drog, saj ljudje, stari 15 in 16 let, že znajo razmišljati s svojo glavo. Mislím pa, da mladi raje uživajo katere druge substance.

Doroteja Erhatič, 19 let, akademija za likovno umetnost:

Pozitiven učinek zakona je vsekakor manj pasivnega kajenja. Zdaj se dejansko lahko izognemo dimu in vonju cigaret, če to seveda želimo. Ne zdi se mi, da bi bili mladi ali kdor koli žrtve preprodajalcev drog. Če se že imamo za žrtve droge, predvsem pa lastne odvisnosti, psihične ali fizične. Sploh pa ne vidim povezave med tem zakonom in vplivom preprodajalcev na mlade. Zdaj imamo neke vrste organizirano kajenje. Čas in prostor za to je točno določen. Svobodno izbiramo do legalne droge smo predruščili iz »lahko« v »lahko samo zdaj« ali še huje »moram zdaj«.

Mitja Rožmarin, 17 let, SŠC Ptuj:

Seveda je zakon prinesel pozitivne učinke. Nekadilci zdaj raje zahajajo v gostilne in kavarne ter podobne prostore kot prej. Mislím pa, da so kadilci zdaj tudi večja tarča preprodajalcev drog. Slabost zanje je tudi lahko, da morajo kaditi

Foto: Andrej Lamut

zunaj, vendar ker se ne ukvarjam z njihovimi težavami, sam ne čutim kakih slabosti tega zakona.

Mateja Vrabl, 18 let, SŠC Ptuj:

Protikadilski zakon ni prinesel kaj dosti pozitivnih učinkov. Lastniki lokalov bi se lahko sami

Viva España

Dve wannabe popotnici, veliko kave, Starbucksov, kruha s paradižnikom, sangrije, da o Portugalski niti ne govorim.

Živa Rokavec

Z Nevo, sošolko, sostanovalko, prijateljico in predvsem »partnerico v zločinu« sva se poslovili od preostalih pohodnikov, ki bodo pot nadaljevali peš, dokler se na španskem koncu sveta ponovno ne srečamo. Pred nama se je razprostirala široka avtocesta, ki bo v prihodnjem mesecu najin zvesti spremljevalec. Zadali sva si cilj: prepotovati Španijo in čim bolj izkusiti vročernost te države. Imeli sva jasno vizijo, čas je bil, da se zabava začne.

San Sebastian, 6. julij 2009

Zjutraj smo ostali sami. Neva, jaz, najin novi dom – moder Volkswagen – in nepogrešljiv prijatelj Mio, cestni navigator, na katerem so sloneli vsi najini upi o pravilnem poteku potovanja na cesti.

Vse iz Iruna, majhnega obmejnega mesta, znanega predvsem kot izhodiščna točka številnih romarjev, do San Sebastiana naju je spremljal močen naliv. Deževalo je tako močno, da sva bili ob optimističnih poskusih fotografiranja mestne stolnice v San Sebastianu v trenutku popolnoma premočeni. Zavili sva v prvo gostilno in se utaborili na suhem.

Kaj bosta pili? Coffee. Ha?

Saj res, Španija je dežela, ki se zelo uspešno izogiba znanju angleškega jezika. Še dobro, da je Neva spremljala mehiške nadaljevanke, ki so jo navdušile za tečaj španskega jezika,

in je tako kar za obe naročila kavo z mlekom. Prvič v življenju mi je postalo žal, da nisem gledala Esmeralde.

Na mizo sta pripotovali skodelici kave. In sladkor. Kje je velika bela kava? Takšna, ki jo umirjeno srebaš med celotnim pogovorom. S čokolado in cimatom. To bova spili, še preden bo nehala deževati. Španci kave ne pijejo iz navade in potrebe po druženju, ampak preprosto iz potrebe po kofeinu. Pridejo, naročijo, spišejo in gredo. Kar stoje za točilnim pultom. Kava je bolj močna in gosta in tako služi svojemu namenu. Temu, kar pijemo mi, pravijo »rjava voda«.

Dež se je umiril, zato sva se podali raziskovat mesto. Izkazalo se je, da ni ravno obljudeno in je še vedno nekoliko zavito v deževno meglo, zato sva se kar hitro napotili naprej do naslednje točke, ki je bila označena na najinem zemljevidu.

Bilbao, še vedno 6. julij 2009

Pojdite naravnost. Po 25 kilometrih zavijte levo in nadaljujte po cesti A25.

Tako naju je vse do Bilbao usmerjal mio. Tukaj sva si ogledali ogromen Guggenheimov muzej moderne umetnosti. In kako moderne.

V praznem prostoru velika ladja, polna razbitega porcelana. Nadstropje nižje labirint iz rdečih kovinskih sten. Le v galeriji nekaj slik, ki sva jih prepoznali iz revij ali učbenikov. Dandanes je očitno res lahko vse umetnost.

Le razumeti jo mora nekdo. Po navdušenih obrazih sklepam, da množica dobro razume umetnike Guggenheima.

Dobra stvar muzeja je, da sva pri vhodu odkrili ogromen park za otroke. Plezalne mreže, mehka masa po tleh in nenavadna igrala (verjetno v stilu moderne umetnosti).

Kot dva otroka sva se zapodili na mreže in plezali, se zibali, poležavali in na sploh bili neizmerno navdušeni nad odkritjem. Na igrišču sva porabili več časa kot v muzeju.

Padel je mrak.

Otroka v sebi sva morali dati spat in ponovno zajahati konjička proti notranjosti Španije. Pričakoval naju je Burgos, kjer sva si prek interneta rezervirali prenočišče.

Po celodnevni vožnji in vseh znamenitostih se bosta prav prilegla vroč tuš in mehka postelja.

Burgos, 7. julij 2009

Novo jutro, novo mesto. Tokrat Burgos z največjo katedralo, posvečeno romarjem. Le kje so trenutno naši pohodniki? Že imajo žulje? Je tudi njih dohitel dež v Sebastianu?

S takšnimi mislimi sva obhodili mogočno katedralo in se fotografirali ob spomeniku, posvečenem prav romarjem. Burgos se je počasi prebujal v sončnih žarkih in njegov glavni trg, obdan z visokimi hišami, v katerih so bile kavarnice in trgovinice, je kar vabil k jutranji kavi.

Mesto, tlakovano s starimi granitnimi kockami, se konča z mestnim parkom in majhnim paviljonom za večerne prireditve na prostem. Škoda, da jih ni bilo na sporedu.

Po tokrat malo večji kavi je bil čas, da zajahava modrega konjička in se napotiva proti prvi večji in zeleni postaji – Madridu.

Na avtocesti so table švigale mimo, kilometri so se odštevali. Zasedenost in vročino sva

blažili s krajšimi postanki in sladoledom. Še 35 kilometrov.

Oglasi se mio: *Zavijte desno in nadaljujte naravnost. Zavijte desno.*

Znašli sva se v majhni vasi, ki bo verjetno nekoč predmestje Madrida. Mio naju vodi mimo ulic in uličic do krožišča, kjer pa je odcep na avtocesto zaprt. Poskusiva znova. Rezultat je isti. Sonce pripeka. Dobim sporočilo: *Hola, guapa. Žal vama trenutno ne morem ponuditi prenočišča, ker delam. Tukaj je seznam nekaj hostlov.* Najina gostiteljica, sostanovalka v Helsinkih, naju je pustila na cedilu. Namenjeni sva v milijonsko mesto, v katerega naju navigator ne spusti, pa še spati nimava kje. Ali imajo hostli tudi parkirišča? So sploh prosti? Sonce je žgalo, bili sva žejni in utrujeni od dolge vožnje, najin načrt pa se je počasi rušil. Kot da ne bi bilo že dovolj, je po avtu brenčala muha, ki nama je pila še preostanek živcev. Od jeze jo razmažem po steklu. Kaj storiti zdaj?

Se nadaljuje

Slovarček za preživetje:

hola – zdravo

hola, guapa – zdravo, lepotica

café – kava

por favor – prosim

café con leche, por favor – kavo z mlekom, prosim

gracias – hvala

donde es (Madrid) – kje je (Madrid)?

coche – avto

o una habitacion libre – ali je prosta kakšna soba?

si – da

no – ne

Beri, beri ...

Michal Viewegh: Čudoviti pasji časi

Družina pa taka

Vsakdo se je že kdaj vprašal, ali je njegova družina normalna. In kot iz topa prileti odgovor na retorično vprašanje: **ne!** Takrat nas prevzame šopek različnih čustev, odvisnih od posameznikovega značaja, na primer razočaranje, strah, žalost, jeza, prezir in še bi lahko naštevala. Potem se, da ublažimo čustveni naval, vprašamo: ali je sploh katera družina normalna? Odgovor pa je spet značajsko obarvan – pesimistični in strastni da! Ter optimistični in šaljivi ne! Ne glede na sodbo o čudaštvu lastne družine pa so pasji časi, ki jih preživljamo v primarni skupnosti, lahko prav čudoviti. No, vsaj ko nanje gledamo z razdalje nekaj let ...

Maruška Samobor Gerl

Izmišljeno in karikirano avtobiografsko pripoved Čudoviti pasji časi je spisal Michal Viewegh. Dogajanje na Češkem se začne z rojstvom protagonista Kvida leta 1962, kar sovpada z letnico rojstva avtorja. Spremlja ga pestro politično dogajanje, ki vpliva na življenje povprečne češke družine. Težave z zaposlovanjem, pritiski vplivnih osebnosti in želja po družbenem udejstvovanju. Vendar nič od naštetih zunanjih dejavnikov ne povzroča tolikšnih viharjev kot medsebojna razmerja. Vejevje družinskega drevesa avtor razprede vse do tretje generacije. Kvidovi stari starši nastopijo prvi in nakazujejo znake čudaštva, ki se kot genetski zapis prenese na naslednji rod. Pripoved začne s Kvidovim rojstvom v Pragi in njegovim razvojem v intelektualca s petimi podbradki, otroka z ostrim jezikom in

bistrim umom, na kar je vplivala njegova mati z recitiranjem dramskih tekstov in podobo padle starlete v zasebnem življenju.

Oče, praktik preprostega srca, se vključuje v vzgojo z usmerjanjem sina v šport, delo in zgražanjem nad njegovo nesposobnostjo narediti najbolj preproste naloge, ne da bi prej odprl usta in spremenil struženja lesa v malo znanost. Babici sprva nastopita v vlogi nadomestnih dojlj, ki se trudita spitati nedonošenčka v zdravega otroka. Dedka vsak po svoje; očetov oče z ljubeznijo do preprostosti in alkohola ne pripomore veliko k razvoju Kvidove osebnosti, medtem ko oče po mamini strani postane najtesnejši zaupnik in duša dvojnica. Nekaj let zatem Kvido dobi brata Paca.

Družina se nato preseli v manjše mesto, Sázavo, z odločitvijo za politično sodelovanje oče dobi težko pričakovano hišo z veliko prostora in centralnim ogrevanjem. Na njegovo veliko

žalost se kmalu vseli še ženina mati, babica Líba, ta izoblikuje paranojo pred negativnimi vplivi, ki domnevno povečujejo verjetnost nastanka karcinoma. Ob stiku z naravo Paco odkrije prvinke nagone in ljubezen do življenja po indijansko ter spanja v gozdu.

Z odraščanjem Kvido okuša svoje prve seksualne trenutke, težko bi rekli podvige. Z Jaruško, njegovo prvo in edino ljubeznijo, zaplodita otroka in se poročita. To storita na prošnjo Kvidove matere, ki meni, da se bo z rojstvom otroka izboljšalo očetovo duševno stanje. Zaradi številnih razočaranj v življenju in karieri je ta namreč postal paranoičen in si tako v svoji tesarski delavnici izdeluje krsto.

Kvidova želja, da postane pisatelj, ga spremlja od otroštva do odraslosti, z oddajo rokopisa

Foto: Andrej Lamut

Čudoviti pasji časi v založbo Češkoslovaški pisatelj avtor sklone svoje najuspešnejše delo. Čudovito grenko-sladko pripoved z rdečo nitjo žalosti in sarkazma ter pridihom norosti naj preberejo tisti, ki jih veselijo dela Arta Paasilinne, Milana Kundere in prvenec Mortena Ramslanda Pasjeglavec. Naj vas bizarnosti posrkajo vase, s črnim humorjem odenejo vaše težave in vam pomagajo videti, da vse ni tako temno, kot se zdi, še posebno ko se sprašujete o svoji družini

Čokolada, krave in zasneženi vrhovi

Ob omembi Švice marsikdo pomisli na čokolado, krave, banke in njeno nevtralnost. Morda kdo pomisli tudi na gore, beli križ na rdeči podlagi, Williama Tella, štiri jezike, neverjetno čudno schwiizer dütsch – švicarsko nemščino, švicarske franke in avtomobilsko oznako CH. Temu velikokrat sledi vprašanje, kaj za vraga pomeni CH?

Dora Lenart

Moj obisk Švice je trajal od 18. do 23. julija v kantonu Graubünden, v retoromanščini Grischun, in je bil moj tretji. To državo v

to v teh krajih bolj ali manj redkost. Meni se sicer vinograd, ki je segal v naslednjo dolino, ni zdel nič posebnega, tam je pa kaj takega prava znamenitost.

Po treh dneh Jeninsa, kjer je potekal krst, smo se odpravili v Bad Ragaz, ki je znan po termalnih vrelih in luksuznem hotelu. Udarec civilizacije je presenetil predvsem s tem, da je bil tako prikrit. Luksuzni hotel, popolnoma v sožitju z naravo. Gore levo, desno, spredaj in zadaj, pokrite z gozdovi. Švica pa je postregla še z enim presenečenjem: v dolini poletna vročina, vrhovi gora pa pokriti s snegom.

Pot smo nadaljevali proti meji z Italijo. V meni najljubši kraj, Andeer, vasico, ki jo lahko prehodiš v slabe pol ure. Okolica precej podobna kot prej: gore, griči, gozdovi, čista reka, travniki. Kakšne posebne znamenitosti razen koz na nekem vrtu in zunanega bazena, napolnjenega z izvirsko, ledeno hladno vodo iz gora, s pogledom na vrhove, ki so bili, kot se spodobi, pokriti s snegom, še nisem odkrila. Vendar je tukaj še

nekaj višjega, česar tam ni bilo. Ne vem še, kaj je to. Verjetno

zgolj karakter vasice. Morda ugotovim kaj natančnejšega ob naslednjem obisku.

Med bivanjem v Andeeru smo opravili manjšo turo, ki se

Hof Ragaz v sožitju z naravo

je zavlekla skozi ves dan. Izlet po Lumnezii, dolini luči, in Mundaunu.

Lumnezio in Mundaun, ki leži nekoliko niže, obdajajo skoraj sami dva- in tritisočaki, kar je prava paša za oči ljubiteljev gora in tudi tistih, ki to niso. Preprosto fascinantno za vsakogar.

Opravili smo dva konkretna postanka. Enega v vasici, katere imena si žal nisem zapomnila, zdi pa se mi, da gre za Camuns. Vendar pa ime ni toliko pomembno kot dejstvo, da je bilo vreme zelo jasno in pogled je segal vse do Pez Terrija, gore, visoke 3149 metrov, ki je bila zasnežena.

Drugi postanek je bil na gorskem jezeru Davos Munts, preurejenem v kopališče na 1300 metrih nadmorske višine. Po nekajurnem kopanju smo se vrnili v Andeer, tam smo morali pripraviti prtljago, saj se je ura vrnitve nezadržno približevala.

Za naslednji obisk sem si prihranila: Via Malo, kanjon, podoben našemu Vintgarju, ki velja za veliko znamenitost in je ena najbolj znanih točk v Švici.

Pogled iz Matauna

osrčju gora res obožujem, verjetno zaradi narave, okolja. Visoke gore, kristalno čiste reke, zeleno, zeleno, zeleno.

Prve tri dni smo preživeli v okolici Chura, glavnega mesta kantona. Spali smo v tipičnem gostišču v kraju Jenins. V teh treh dneh me je posebno navdušila pot na Malans, vas, ki leži na približno 1800 metrih nadmorske višine. Čudovit razgled in popoln odklop od civilizacije. Hiše so še vedno lesene, saj velja les za najboljši izolator, imajo majhne, nizke in tople prostore, saj je v teh višinah temperatura zmeraj nizka ne glede na to, kako je v dolini. To smo izkusili tudi sami. V dolini se je ogrelo na nekaj manj kot 30 stopinj, na Malansu je bilo borih 18. Po krajšem počitku od obilnega kosila švicarskih specialitet, kot so »pizokeri«, smo se spustili nazaj v Jenins.

V pogovoru z natakario, ki je bila hkrati še receptorka in sobarica, sem izvedela, da je Jenins vinorodni okoliš in da je

Vinograd - ponos Jeninsa

Lukova kinoteka

Kultura kubističnih pisarn

Prva epizoda po premoru druge sezone filmskih kritik, ki je ob nedelavnih Cidopisa in Kina Ptuj spala, briše prah. Ob slastnem sporedu na zadnji strani preberite »kritiko« na tako prevedeni Pisarniški prostor.

Luka Cvetko

V predmilenijskem letu 1999 so redko posneli dober film. Enega (<http://skrci.me/CDS2Fokt>) je uspelo Miku Judgeu. Govori o vstopu v drugo tisočletje. Tam, v svobodni deželi, so se bali za različne stvari: jaz, prijatelje, službo, denarce oziroma imetje in druge dobrine. Gledamo tehnični »initech«, ki pod vodji lenih nog, a govornih sposobnosti dela pest (debelih, malih, velikih) Američanov. Ni jim mar, da svoje delovne bokse zapuščajo šele zvečer, da tam vse dni pišejo kode programa in finančna poročila. Ob začetku si film prav ne zasluži oznake smešnica, po nastopu Rona Livingstona je stvar bolj komična. Peter Gibbons je eden

od čebel delavk v panju, najbolj ga tarejo skrbi: bo izgubil službo, kaj bodo reklo osem šefov zaradi njegovih napak? Razsvetli ga seansa pri terapevtu, ki mu pokaže občutenje popolne zadovoljnosti. Brez slabe vesti naveže falotske stike s prijateljem, pravzaprav sodelavcem, in masovni prenos denarja se začne, da jim bi zmanjkalo potrebe po zaslužku in skrbih ... Zaplete se, saj niso pomislili na vse ... Filma ni priporočljivo gledati le zato, ker je znan ali ker v njem nastopa znana igralska zasedba. Dobro krajša čas za poldrugo uro, najboljša je sredica. Tu in tam je režija vključila dialoge iz gume (saj so nepotrebno raztegnjeni).

Luka izza računalnika kuka

»Restart your browsers, ladies and gentlemen!« Agencija za vremenoslovje svetuje priprtje Oken, možna sta Valovni zaliv in veliki pok računalniških okolij.

Luka Cvetko

Nevednim: med odsotnostjo rubrike poletji je veliki Ge obhobil operacijske sisteme. Konec so začeli z razvijanjem Chrome OS; prihodnost »mašin« je izstrelitev med oblake in večna zračna povezanost kot cilj novega sistema ... Ni junaka, ki bi prerezal kilo mraka in molččnosti o izdelku. Le Kitajec piska o Lemotovi izdaji cenejše linije netbookov, ki naj bi priganjali prve beta različice konec desetega meseca (lačni obiščite <http://skrci.me/aiK24>).

Množice se zgrinjajo na wave.google.com/, da bi vsak/vsaka videl/videla revolucijo e-pošte. Gre za sodelovalno orodje, živa slika se kaže vsaki spremembi, vsakemu uporabniku. Avtorji izdelku pravijo »enotna

platforma za uporabnike spleta«, trditev ob začetku študijskega leta preizkuša sto tisoč glav s hitrimi vstopnicami.

V Googleplexu predstavljajo še tretji proizvod po enajstih rojstnih dnevih (letos 27. september), novinec je poimenovan cenzura. Pokazali so ga britanskemu in ameriškemu tržišču: odstranjeni so kažipoti na piratski zaliv, družno jih podirajo z ameriškim DMCA (Digital Millennium Copyright Act).

Našteto si servirajte na Dellov Latitude Z (od 2000 dolarjev) – poslovnež tankega in ozkega holivudskega videza živi od zraka. Podjetje ugotavlja: ob signalih in informacijskih kanalih WiFi zrak vgrajuje hranilno vrednost. Prenosniku energijo dovajajo brezžično, pomaga indukcijska plošča. Podobne stike naprav urejajo z zaslonom, ki ga z adapterjem opremijo za 200 zelencev.

Zdaj domov. Prehod meseca je zaznamoval Kiberpipo (www.kiberpipo.org/), pošiljateljico odprte kode znanja, 1. 10. skupina 10. 1. p(ř) oslavlja osmo sezono dogajanj, končala se je s pogostitvijo in predavanjem *Kako uničiti svojo spletno skupnost*.

In The Name Of U2

Eva Kračun

Ko je pred več kot dvajsetimi leti Bono obesil na oglasno desko v eni izmed irskih srednjih šol oglas, da želi ustvariti bend, je to pomenilo začetek legendarne irske rockovske skupine U2. Ta je znotraj letošnje turnee 360 obiskala prestolnico južne sosedice.

Zaradi velikega povpraševanja so pred prvotno načrtovanim koncertom, ki se je zgodil v ponedeljek, 10. avgusta, organizirali nadomestno prireditev dan prej.

Bila sem del okoli 68.000-glave množice, ki se je velikega spektakla udeležila v ponedeljek. Skupaj z drugimi navdušenci smo se okoli ene ure popoldne odpeljali proti Zagrebu, kamor je bil organiziran avtobusni prevoz. Po dveh urah smo prispeli na zagrebški velesejem. Tako nas je do prizorišča na stadionu v Maksimiru ločila le še slaba ura vožnje z nabito polnim, slabo zračnim, a k sreči brezplačnim tramvajem. Kljub temu da je bil dostop na prizorišče mogoč že po šestnajsti uri, so obiskovalci začeli množično prihajati šele po šesti uri zvečer, ko sta nastop začeli predskupini The Hours in Snow Patrol.

Nekaj minut pred enaindvajseto pa so se na stadionu ugasnile luči. Tribune pričakovanja polnih oboževalcev z belimi baloni v rokah so vzvalovile, iz parterja je bilo slišati krike. Impresivno odrsko konstrukcijo, ki jo nekateri uvršamo v živalski svet, drugi pa med neznane leteče predmete, je ovila tančica megle. In potem so prišli ... zvezde večera v velikem slogu ter z belimi baloni v rokah.

Pesem Davida Bowieja, Space Odity, je bila otvoritvena. Koncert se je nadaljeval v znamenju najnovejših uspešnic, kot so Get On Your Boots, Magnificent, No Line On The Horizon. Pravo vzdušje s pridihom nostalgije je bilo doseženo s

pravice. V čast in ponos domovine Irske so zaigrali Sunday Bloody Sunday. Repertoar je obsegal tudi priredbo skladbe Stand By Me in originalno različico pesmi Where The Streets Have No Name.

Svetlobni učinki so bili izjemni, ozvočenje

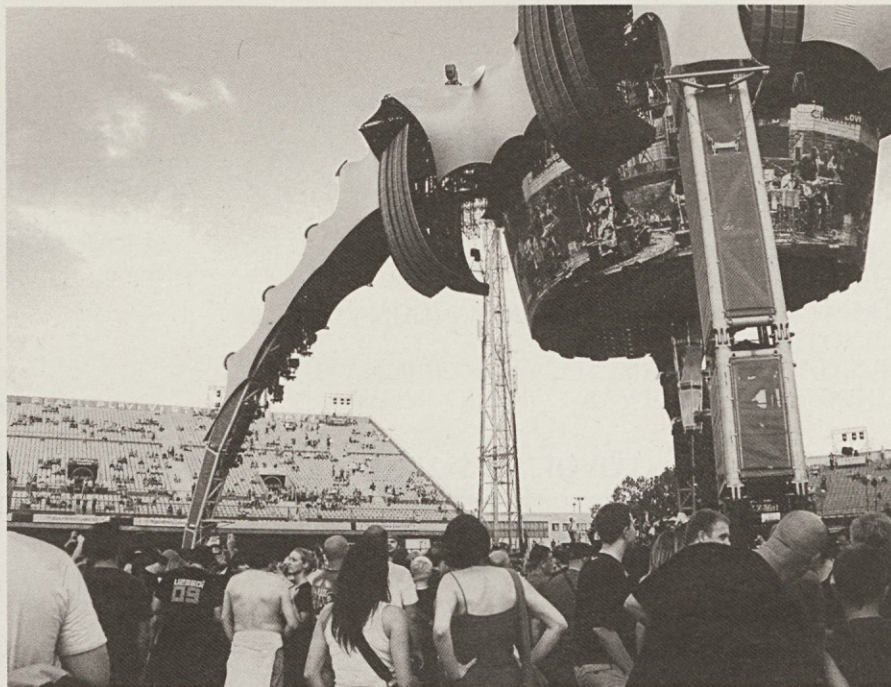

Foto: Eva Kračun

starimi hiti, katerih niz je začela pesem Beautiful Day, nadaljevala legendarna In The Name Of Love, vsekakor ni šlo brez nepozabne Vertigo. Pesem Walk On so posvetili pravkar izvoljeni burmanski predsednici Aung San Suu Kyi, ob kateri si je večina navdušencev na glavo nataknila kartonast obraz burmanske borke za

odlično. Pevec Bono je gledalce prijetno presenetil s pozdravom v hrvaščini. Po dobrih dveh urah ekstaze v svetu U2 sta nas prerivanje skozi skoraj nepregledno množico ljudi in vožnja v zatohlem tramvaju vrnila v svet navadnih smrtnikov, katerih spomin je bogatejši za eno izjemnih doživetij.

Sejem prostega časa

Že šesto leto zapored se je septembra odvil Sejem prostega časa v organizaciji Centra interesnih dejavnosti Ptuj.

Maruška Samobor Gerl

Potekal je drugo soboto na ptujskem Novem trgu z začetkom ob 10. uri in koncem ob 12. Finančerja letošnjega dogajanja pred Blagovnico sta bila Mestna občina Ptuj in Urad RS za mladino, za ozvočenje je poskrbel Simon Puhar.

Cilj informiranja mladih in njihovih staršev o možnostih prostočasnega udejstvovanja je priliv novincev v klube in društva z raznovrstno ponudbo. Tako je triindvajset društev dobilo priložnost, da se predstavijo in povabijo mlade v svoje kroge.

Večina jih je bila starih znancev, saj sodelujejo že od začetka projekta, nekateri pa so se pojavili prvič. Tri društva izmed napovedanih in povabljenih so bila odsotna. Poleg

Foto: Arhiv CID Ptuj

stojnic, na katerih so ponujali informacije o svoji dejavnosti in programih, so se predstavili tudi posamezno v kratkih intervjujih z moderatorko Urško Vučak.

Za promocijo z demonstracijo so se odločili v klubih juda in realnega aikida, Konjeniški klub Ptuj pa je s seboj pripeljal ponija. Tako smo imeli priložnost opazovati športnike

med izvajanjem prevhalov in raznih prijemov svoje borilne discipline, otroci pa so smeli pobožati pritlikavega kopitarja belo-rjave barve.

Po poročanju organizatorja je bila obiskovanost v primerjavi z lani boljša, saj je lanska izvedba sejma sovpadala s Poli maratonom. Deljenje letakov je potekalo iz rok v roke, redkokateri mimoidoči se je ustavil pri stojnicah iz lastnega interesa. Še vedno pa velja, da privlači tisto, s čimer napolni svoj želodec, zato so se v društvih odločali pritegniti pozornost ljudi tudi s sladkimi dobrotami.

Kljub vnaprej določenemu trajanju dogodka v središču mesta so se nekatera društva odločila pospraviti stojnice dobre pol ure pred koncem. Prizorišče so domnevno zapustila po predstavitvenem intervjuju.

Zaposleni v CID-u (pa tudi predstavniki drugih društev) so bili zadovoljni s sejmom, zato upajo na povečan vpis v svoje programe.

Udarno odprtje klubske sezone v Cantante cafeju

Glasbeni skupini Giftna Krv in SZD (Samo za dnar) sta v soboto, 19. septembra, v prostorih Cantante cafeja s svojim udarnim nastopom uspešno odprli tamkajšnjo klubsko sezono. Začetek prireditve je bil sicer predviden v zgodnjih večernih urah, vendar ker smo Slovenci strastni športni navijači, je večina obiskovalcev – z vidnim razočaranjem nad rezultatom – začela prihajati šele po koncu košarkaškega obračuna med Slovenijo in Srbijo.

Donna Erjavec

Malo po enajsti uri je prva nastopila zasedba Giftna Krv, ki je nisem poznala, vendar sta me pritegnili oznaki »prleški rock« in »bluestrip«. Sestavljajo jo kantavtor Tadej Vesenjak in nekdanja člana skupine

ki so se prepustili glasbi, ob hitrih ritmihi pa je bilo možno videti tudi brezglavo skakanje nekaterih navdušencev.

Skupina SZD, ki je nastala iz projekta Prostožidarji, s preigravanjem priredb skupine CZD (Center za dehumanizacijo) nadaljuje prostožidarsko

Foto: Donna Erjavec

Dežurni krivci, Marko Čuš in Igor Ketiš, ki prihajajo iz okolice Ljutomerja in so (kot smo se lahko prepričali) sami izkušeni glasbeniki. Že po prvih taktih je bilo možno slišati zanimivo glasbeno mešanico instrumentalne suverenosti in preprostih, družbenokritično začinjenih besedil, ki so obiskovalcem dala še večji užitek ob poslušanju.

Po premoru, ko smo se sprostil ob kozarcu pijače in kar pošteno najedli v zgornjih prostorih Cantante cafeja, se je začel težko pričakovan nastop zasedbe SZD, ki nas je kot tipičen garažni punk rock bend napadla z neverjetno odrsko energijo. Dominirala je predvsem hitra električna kitara, ob kateri je bilo začutiti tudi več energije poslušalcev,

tradicijsko. Za nastope na slovenskih underground glasbenih odrih tako črpa program iz bogate zakladnice in tudi tisti večer je na Ptuj pošteno ogrela publiko. Po koncertu so se člani obeh bendov poslovili od precej hrupne in energične publike, sedli za mizo, se skupaj s poslušalci pogovorili o dogodku in prepustili preostanku noči.

»Naš primarni cilj je dvigniti klubske sceno in kulturo na Ptuj, primerno predvsem za alternativno populacijo vseh generacij,« mi je zaupal kolektiv K.L.E.T-i. Gre za neprofitno združenje posameznikov, ki skrbi za organizacijo prireditev v prostorih kluba Cantante – od koncertov in predstav do predavanj in drugih zabavnih dogodkov.

Razstava Mojstri

Četrty oktober je zaprl likovno razstavo Mojstri, ta je Ptuj likovna dela vrhunskih umetnikov iz Slovenije razkazovala ves pretekli mesec.

Luka Cvetko

Pred dobrim mesecem, 10. septembra, je bilo v Pokrajinskem muzeju Ptuj odprtje razstave. Štirim razstaviščem je obisk namenila generacija številka ena po ustanovitvi ljubljanske likovne akademije leta 1945. Ti so bili pokazali novejšo ustvarjalnost in nekaj iz podstrešij; motive tujčevih krajev v Starih zaporih je slikal Bogdan Borčić, France Slana se je prestavil z motivnimi

spremembami v knjižnici Ivana Potrča, Vladimir Makuc v Salonu umetnosti, v Miheličevi galeriji pa Jože Ciuha in Ptujčan Albin Lugarič. Kot povedano ob odprtju srednje veliki množici navzočih, je razstava tudi pripravek za sodelovanje pri projektu Evropske kulturne prestolnice čez tri leta. Za zamudnike nadomestne karte niso na voljo.

Predstavitev CID-ovih delavnic: Začetni tečaj pogovorne italijanščine

Učenje s kartanjem

Eva Kračun

V kletnih prostorih CID-a je to poletje 10-urnemu začetnemu tečaju španščine sledil še začetni tečaj italijanščine, ki je bil v primerjavi s prvim slabše obiskan.

Deset ur trajajoča delavnica, ki jo je organiziral CID Ptuj, je potekala vsak dan med 29. junijem in 3. julijem od 14.00 do 15.30. Namenjena je bila mladim od 12. leta starosti naprej. Udeležilo se je je devet nadobudnih deklet, v želji, da popestrijo svoj počitniški čas in osvojijo osnove jezika zahodnih sosedov.

Mentorica tečaja Jana Gerl je poskrbela za sproščena, a vendar organizirana predavanja, ki so temeljila na pogovoru in skupinskih igrah s kartami. Tako so tečajnice osvojile znanje, ki obsega predstavitev, števila, imena držav, naročanje hrane, rezervacijo sobe, opis poti in zgradbe v mestu.

Tečaj se je končal s podelitvijo potrdil o opravljenem izobraževanju. Kot kaže, pa so Ptujčanke v poznavanju italijanškega jezika nenasitne, zato si lahko v jeseni, ob dovolj velikem številu prijavljenih, obetajo še dodatni tečaj pogovorne italijanščine.

Center interesnih dejavnosti Ptuj
Osojnikova 9, SI – 2250 Ptuj
tel. 780 55 40 in 041 604 778
www.cid.si cid@cid.si

Program v novembru 2009

Klubski programi

Do 19. novembra 2009 je na ogled razstava **KLAS BERLIČ: UTRINKI IZ SANJ**

Avtorjevo povabilo k ogledu: »Čeprav na prvi pogled idilične, so sanje široka paleta potovanj po nezavednem – od eksotičnih krajev do nejasnih blodenj, od psihedelike do globin najtemnejših strahov.«

petek, 6. novembra 2009, ob 19. uri **POTOPIS: Z AVTOM OKOLI SVETA**

Tokrat nekoliko drugačen potopis: 1 avto, šest kontinentov, 52 držav, 101.488 km v 75-minutnem filmu. Popotnika Kristina in Uroš Ravbar se prepustita svetu in gostoljubnim domačinom. Na poti ju čakajo številna presenečenja - živita z nomadi, plešeta na veselicah, Iranca učita slovenskih pesmi, se lotevata trekingov, se potapljata z morskimi psi itd. itd. V filmu se prepletajo tipična glasba, tradicionalne navade ter prelepe pokrajine vsega sveta. Vstopnine nil!

petek, 13. novembra 2009, ob 20. uri **PUNK-ROCK KONCERT: WHITE STAIN in SMOKIN' BLUE**

WHITE STAIN so tričlanska zasedba, ki igra svojo avtorsko glasbo in preigrava zelo raznolike priredbe. Aprila letos so v Studiu Ork posneli prve avtorske demo posnetke, ki jih najdete na www.myspace.com/whitestainband. SMOKIN' BLUE delujejo leto in pol in redno koncertirajo. Njihova glasba je mešanica mnogih različni zvrsti. Člani benda pišejo glasbo tudi za druge izvajalce, njihovo skladbo Voices pa boste lahko slišali v filmu Distorzija, v režiji Mihe Hočevarja, ki ga snemajo letos. www.myspace.com/smokinblue1
Obe skupini prihajata iz Ljubljane. Vstopnine nil!

petek, 20. novembra 2009 **RAZSTAVA: GLASBA V CID**

V skoraj sedmih letih delovanja v novih prostorih CID Ptuj se je odvila vrsta dogodkov, projektov in aktivnosti na področju glasbe. Tokratno pregledno razstavo je postavila udeleženka programa EVS v CID Ptuj, Lilia Canario s Portugalske. Razstava bo na ogled do januarja.

petek, 27. novembra 2009, ob 20. uri **KONCERT: INVITE**

INVITE igrajo avtorsko glasbo, ki bi jo lahko uvrstili na področje pop-rocka. Je hkrati melodična in angažirana. Zasedbo sestavljajo:
Boštjan Bračič – kitarist, pevec in avtor besedil
Miran Hercog – kitarist
Boštjan Bračko – basist
Martin Grajfoner – bobnar
Posnetki, fotografije: www.invite-music.com/invite
Vstopnina 5 EUR, dijaki, študentje in drugi mladi 3 EUR.

Mednarodni programi

MEDNARODNE IZMENJAVE 2010

KOŠICE, SLOVAŠKA, januar 2010: PLAY IT – SEE IT – FILM IT – CHANGE IT!
ČRNA GORA, julij 2010: LIFE IN MOUNTAIN VILLAGES - EXOTIC OR POVERTY?
BURGHAUSEN, NEMČIJA, avgust 2010: NATIONAL IDENTITY – EUROPEAN CONSCIOUSNESS

EVROPSKA PROSTOVOLJNA SLUŽBA – EVS

V CID Ptuj poteka nov celoletni prostovoljski projekt, v katerem sodeluje Lilia Canario s Portugalske, ki se ukvarja večinoma s področjem medijev.

Skupnostni programi

JESENSKE POČITNICE

od 26. do 30. oktobra 2009 od 10. do 14. ure
RISANKA

Izobraževalne in ustvarjalne delavnice za osnovnošolce, starejše od 9 let, s podnaslovom MALA ŠOLA FILMSKE ANIMACIJE.
Mentorici sta Hana Repše in Lilia Canario. Delavnica je brezplačna, treba pa se je predhodno prijaviti. Program je zastavljen tako, da morajo udeleženci sodelovati na njej vseh pet dni, da naredijo celoten izdelek – svojo risanko.

od 26. do 30. oktobra 2009 od 14. do 18. ure
NAMIZNI TENIS, PIKADO, ŠAH & DRUGE DRUŽABNE IGRE

Tečaji, delavnice

V CID Ptuj potekajo:

TEČAJ KITARE
TEČAJ BAS KITARE
TEČAJ IGRANJA NA BOBNE
GLASBENE DELAVNICE
NOVINARSKA SKUPINA
ELEKTRO DELAVNICA
ORIENTALSKI PLESI I, II in III
ZACETNI 30-URNI TEČAJ ITALIJANŠČINE – mentorica Jana Gerl

Ko bo zbranih dovolj prijav za naslednje tečaje in delavnice, bodo začeli z delom:
ZACETNI 30-URNI TEČAJ ŠPANŠČINE – mentorica Mojca Petrovič
NADALJEVALNI 30-URNI TEČAJ ŠPANŠČINE – mentorica Mojca Petrovič

NADALJEVALNI 30-URNI TEČAJ ITALIJANŠČINE – mentorica Jana Gerl
ZACETNI 40-URNI TEČAJ ZNAKOVNEGA JEZIKA GLUHIH – mentorica Marija Koser
LITERARNA DELAVNICA – mentorica Kristina Kočan Šalamon

Servisna dejavnost

PLESNA ŠOLA POWER DANCERS – mentorica Špela Tratnik Peklar, vadba po starostnih skupinah ob ponedeljkih

BREZ MEGLE V GLAVI – izvajanje delavnic z osnovnošolci na OŠ Dr. Franja Žgeča Dornava

Odpiralni čas

od ponedeljka do petka od 9. do 18. ure,
kavarna je odprta v času klubskih dogodkov.
.....

Programe CID Ptuj financirata Mestna občina Ptuj in Urad RS za mladino.

VESELI SMO POBUD, IDEJ IN PREDLOGOV MLADIH
OGLASI SE, POKLIČI, POŠLJI MAIL!

Kolofon

Številka 1
Letnik 3
Datum izida: 31.10.2009
Kraj izida: Ptuj

Cidopis je glasilo Centra interesnih dejavnosti Ptuj.
Izdal: CID Ptuj
Zanj: Aleksander Kraner
Naklada: 400 izvodov
Foto na naslovnici: Andrej Lamut
Tiskarna: Grafis

Urednica Cidopisa in mentorica novinarske skupine v Centru interesnih dejavnosti: Polona Ambrožič
Oblikovalec in tehnični urednik: Andrej Lamut
Novinarji: Andrej Lamut, 18 let, gimnazijec; Barbara Ferčič, 23 let, absolventka; Donna Erjavec, 16 let, gimnazijka; Dora Lenart, 19 let, študentka; Eva Kračun, 16 let, gimnazijka; Jasmina Kokol, 16 let, gimnazijka; K.J., 17 let, gimnazijka; Luka Cvetko, 13 let, OŠ Velika Nedelja; Maja Kračun, 24 let, absolventka; Maruška Samobor Gerl, 22 let, študentka; Uroš Sitar, 21 let, študent; Živa Rokavec, 21 let, študentka, Donna Erjavec, 16 let, gimnazijka, Dora Lenart, 19 let, študentka.

Lektorici: Barbara Ferčič in Maja Kračun